

Vuoden 2008 voittajasatu
Ilmi Adalmiina Komulainen, Turenki

PÄIVÄN POIKA JA HÄMÄRÄN NEITI

Putosipa kerran pilvikehdosta, auringon laitumelta pieni päiväsäde tähän maailmaan. Se liukui pitkin sateenkaarta ja tupsahti maahan, jolloin sen sadat tuhannet pienet kipinäsäteet sinkoilivat ympäriinsä, ja se alkoi saada uudenlaista muotoa. Se sai silmänsä auringosta, sydämensä tähdistä ja ajatuksensa maailmalta. Siitä tuli pikkuinen poika, Päivän poika. Se lähti vaeltamaan, sillä se halusi nähdä, mitä maailmalla tapahtui. Mutta vaikka se vaelsi ja vaelsi, se näki ympärillään vain olemattomuuden. Missään ei ollut muuta kuin kiveä. Pieni Päivän poika istui tyhjyyteen ja yksinäisyyteen ja alkoi itkeä.

Aurinko näki taivaan kannelta Päivän pojan murheen. Se huolestui kovasti, mutta koska sillä oli niin paljon auringonsäteitä hoidettavana, se ei voinut lähteä apuun. Niin se kutsui Kuuta:

- Kuu, hopeainen tähtitaivaan kuningas, auta minua! Yksi säteistäni putosi tuonne maahan, enkä voi lähteä sitä noutamaan, sillä minun täytyy huolehtia muistakin pikku säteistäni.
- Voi, auttaisin sinua kovin mielelläni, jos osaisin, Kuu vastasi sävyisästi.
- Voi Kuu kiltti! Yritä auttaa minua! aneli Aurinko.
- Hyvä on, yritän, Kuu suostui. Se kääntyi toiseen suuntaan ja huusi:
- Hei, Hämärän neiti, tähtien tyttönen, juoksehan taivaan kannen poikki ja saavu luokseni!

Samassa kuului heleiden tiukujen helinää ja taivaalla saattoi erottaa pienen kultaisen valoläikän, joka suureni suurenemistaan, kunnes se oli niin lähellä, että siitä saattoi erottaa, mikä se oli. Se oli Hämärän neiti. Ja kaunis neiti se olikin. Sillä oli silmät, jotka hohtivat kuin tähdet, ja kultaiset kutrit, jotka oli kiedottu sievästi letille. Hämärän neiti tervehti ensin Kuuta, sitten Aurinkoa, hymyili sitten oikein lämpimästi ja jäi odottamaan, että Kuu kertoisi hänelle, miksi oli pyytänyt hänet luokseen.

- Kuulehan, pienoinen. Ystävällemme Auringolle on sattunut jotakin ikävää. Hänen säteensä on pudonnut tuonne maan päälle, tuolle oudolle kivikkoiselle planeetalle, eikä Aurinko voi jättää muita säteitä yksin ja lähteä etsimään sitä yhtä, selitti Kuu.

Tyttö nyökkäsi ymmärtäväisesti.

- Haluan, että autat ystäväämme Aurinkoa ja noudat pudonneen säteen takaisin, Kuu sanoi.

Tyttö nyökkäsi uudelleen ja lähti laskeutumaan taivaan jyrkkiä pilviportaita maahan. Maassa se heti huomasi pienen säteen, mutta ei uskonut sitä oikeaksi säteeksi, koska se ei loistanut lainkaan. Hämärän neiti laskeutui kuitenkin sen vierelle. Hetken ne vain katselivat toisiaan, kunnes Päivän poika rikkoi hiljaisuuden ja kysyi:

- Kuka sinä olet ja mitä teet täällä?
- Minä etsin erästä sädettä, joka on pudonnut tänne maan päälle vahingossa, sanoi Hämärän neiti.

- Onko täällä minun lisäksi muitakin säteitä? Päivän poika mietti, mutta ei sanonut sitä ääneen.

Ne katselivat hiljaa toisiaan.

- Minä taas etsin kipinöitäni. Ne sinkoilivat ympäriinsä, kun putosin, sanoi Päivän poika.

- Etsitään yhdessä, Hämärän neiti ehdotti. Ja niin ne alkoivat etsiä. Nelöysivät lukemattomia kipinöitä. Yksi löytyi kivenkolosta, toinen kallionkielekkeeltä - ja lopulta ne kaikki olivat löytyneet.

- Voi, voi, en minä vain sitä pudonnutta sädettä löytänyt, voivotteli Hämärän neiti surullisena.

Päivän poika ei vastannut, sillä se kiinnitti kipinöitä itseensä. Se sai ne yksi kerrallaan liitettyä takaisin paikoilleen - ja samassa se alkoi loistaa, aivan kuten oli loistanut ennenkin.

Hämärän neiti katsahti sitä.

- No mutta, sinähän olet sittenkin se säde, jota tulin hakemaan! se huudahti ja halasi Päivän poikaa.

- Niin taidan ollakin, hymyili Päivän poika.

Ne riemuitsivat yhdessä ja palasivat sitten käsi kädessä taivaalle. Kaikki olivat iloisia niiden paluusta. Mutta sitten Päivän poika sanoi mietteissään:

- Siellä maan päällä oli kyllä todella kolkkoa. Toivottavasti kukaan meistä ei putoa sinne enää koskaan.

- Minäpä tiedän! huudahti Hämärän neiti. – Tehdään siitä hausempi paikka!

- Tehdään siitä oikea paratiisi! innostuivat kaikki pienet säteet ja tähdet.

Niin ne heittivät pieniä kultajyviä maahan, ja niistä kasvoi puita ja pensaita. Ja ne valuttivat maahan hunajaa, joka muuttui maan kuoreksi ja hiekaksi. Sitten ne kaatoivat suuresta tynnyristä maahan maitoa. Se muuttui maassa vedeksi: joiksi, järviksi ja meriksi.

Pienet säteet ja tähdet ihailivat aikaansaannostaan.

- Se on kuin taideteos! Aurinkokin ihasteli.

- Mutta hieman autio se kyllä on, sanoi Kuu.

- Totta! huudahtivat pienet säteet ja tähdet. - Sehän on aivan autio!

Kaikki miettivät hetken.

- Kunpa me voisimme leikkiä tuolla, huokaisi eräs pieni säde.

- Niin, kunpa voisimmekin! toiset huudahtivat.

Pienet tähdet ja säteet kääntyivät Auringon ja Kuun puoleen.

- Voisimmeko me mennä tuonne alas leikkimään? ne kysyivät.

Aurinko ja Kuu katsahivat toisiinsa.

- Menkää vain, ne sanoivat hymyillen.

Innoissaan pienet säteet ja tähdet laskeutuivat maan päälle. Koskettaessaan maan pintaa ne muuttuivat pieniksi tytöiksi ja pojiksi, jotka heti alkoivat leikkiä ja temmeltää. Pienet pojat veistelivät kaarnalaivoja, ja pienet tytöt tanssivat piirissä kukkaseppeleet hiuksillaan. Vain kaksi lasta jäi paitsi ilonpidosta: Päivän poika ja Hämärän neiti. Ne istuivat vierekkäin pilven päällä ja katselivat lasten leikkiä ja pilvilampaita, jotka juoksentelivat taivaankannella.

- Maailma ei ole vielä valmis, Päivän poika sanoi hiljaa.

- Ei niin. Siellä ei ole kauniita värejä. Ei purppuraa, kultaa, sammalvihreää, sinistä tai hopeaa, sanoi Hämärän neiti vakavana.

- Annetaan maailmaan värit! huudahti Päivän poika.

- Annetaan! innostui Hämärän neiti.

Ja Päivän poika ja Hämärän neiti hakivat maalia ja pensseleitä ja alkoivat maalata. Päivän poika maalasi taivaalle aamun kullan, päivän sinen ja illan loistavan auringonlaskun. Hämärän neiti muotoili illan hämäryyden ja yön taianomaisen pimeyden. Yhdessä ne täyttivät maailman uskomattoman monilla väreillä, katsahivat sitten toisiaan ja sanoivat:

- Maailma on valmis.